

och utödde blifva, utan ock de monumenter, som både af Konungar, Drottningar och Förstar, samt andre förnämde af ridderskapet och clerkeriet uti våre christne kyrkor, till deras heder och åminnelse, hafva varit lemnade, alldeles förödas och af andra försåtligen intagas och åverkas, hvilket så mycket mera står till att ogilla och afvärja, som sådane monumenter böra skattas ibland de ting, hvilka, så af sig sjelf som för insticktelsen skull, från all vanrykt och ohelgelse fri och försäkrade, jemväl till våra förfäders och hela vårt rikets odödeliga beröm märkeligen ländande äro. Ty hafve Wi af den särdeles nit Wi till följe af våre förfäder Sveriges Konungar öfver allt sådant billigt böre draga, så väl till att offentligen betyga det missnöje Wi till en slik oreda, som ofvanbemäلت är, fattat hafve, såsom ock att härefter beskydda och handhafva alla sådana ting för vidare olofflig handtering, för godt och nödvändigt ansett att bjuda och befalla alla våre trogne undersåtare, som detta i någon måtto angå kan, efter som Wi härmed och i kraft af detta vårt allmänna placat dem bjude och befalle, först, att ingen, eho han är, skall efter denne dag understå sig på någrehanda sätt att nederbryta eller förstöra de borger, hus, fästen, skansar eller stenkumbel, som ännu på en eller annan ort kunna vara till finnandes, ehuru ringa ock dess aflefvor vara måge, icke heller i någon måtto förspilla de stoder eller stenar, som med någon runaskrift kunna vara ritade, utan han dem alldeles orubbade på sina rätte forne ställen blifva låta, tillika med alle store hopburne jordhögar och ättebackar, der många Konungar och andre förnämde sina grafvar och hvilorum stadgat hafve, eftersom Wi alle sådane gamle monumenter, som uppå någon Wår och Kronones jord, egen eller skatte, antingen den Oss än tillhör eller för detta tillhört hafver, och nu på något sätt afhänd är, belagne finnes, ifrån all sjelfviljande åverkan, icke annars än voro de vår enskilde egendom, alldeles frikalle,